

Chương 20

Căn phòng đợi của nhà băng rộng mênh mông với những cột trụ chống đỡ trần nhà cao ngất. Sàn lát bằng cẩm thạch mát rượi như để dịu sự lo âu của những người đi vay tiền, nhấp nhòm ngồi trong những chiếc ghế bành vĩ đại chờ đợi đến phiên mình để cố gắng thuyết phục nhà băng bỏ vốn cho mình làm ăn. Lữ và Miriam cũng ngồi lẫn với những người đó. Nhìn dáng điệu của Miriam, Lữ biết nàng không được thoải mái, gần như khổ sở thì đúng hơn. Lữ đã phải thuyết phục nàng cả nửa ngày để Miriam chịu ra ngân hàng với chàng làm giấy tờ vay tiền mua khu shopping trên đường Bolsa. Nàng nói với chàng:

- Anh biết em không thích để ý đến chuyện tiền bạc. Tại sao em phải ra ngân hàng để làm giấy tờ cho rắc rối. Anh cứ đưa giấy tờ về để em ký cũng được mà!

Lữ giải thích cho vợ:

- Công ty mua khu shopping này tên anh và hai người khác nữa chung, nhưng nhà băng chỉ cho vay nếu em là người co-sign với anh. Họ muốn gặp em trước khi ưng thuận cho vay tiền.

Miriam không nói gì thêm chỉ gật đầu. Lữ nhìn nàng chăm chú. Một vẻ gì đó nơi nàng khiến chàng không được dễ chịu, hình như có một chút lãnh đạm, thờ ơ. Như thể tiền bạc đã là đám mây mờ bao phủ lấy cuộc sống của chàng và Miriam. Lữ càng ngày càng bị ám ảnh về chuyện làm ăn và

Miriam đã cảm nhận sự lơ là của chàng đối với nàng. Nhất là sau khi nàng hưởng tất cả gia tài của bố để lại với tất cả sản nghiệp đứng tên nàng. Ý thức về điều này đã làm cho Lữ cảm thấy xa cách nàng. Miriam hiểu điều đó nhưng nàng cũng không làm gì hơn được. Nàng vẫn yêu Lữ nhưng tự ái của Lữ làm nàng phiền hà. Vì chàng càng quyết tâm hơn nữa trong việc làm giàu. Như thế để chứng tỏ cho Miriam thấy chàng cũng sẽ kiếm được ra rất nhiều tiền và chàng là người xứng đáng.

Miriam đã nhiều lần muốn hỏi Lữ tại sao chàng cần phải chứng minh về giá trị của mình. Tại sao chàng không chấp nhận chính mình và sống với cuộc sống hiện có? Nhưng nàng không dám. Vì Miriam biết tình yêu không bao giờ có thể mạnh bằng tự ái. Và tình yêu còn lại giữa nàng và Lữ sẽ đổ vỡ một sớm một chiều nếu nàng tỏ ý phiến trách Lữ về quyết tâm làm giàu của chàng. Có phải chính nàng là người đã từng khuyến khích Lữ học thêm để thăng tiến cho chàng trong xã hội này? Có phải chính nàng là người đã ép buộc ông bố lúc còn sống đưa Lữ lên làm quản trị hệ thống các tiệm ăn để chàng có cơ hội? Nàng không thể phiến trách ai ngoài chính mình.

Miriam đã biết một cách mơ hồ khi mới lớn lên trong sách vở, tiểu thuyết là tiền bạc không mang lại hạnh

phúc, nàng vẫn cười ngạo nhận xét về tiền này. Nhưng quả thật, với những người có cùng một tâm hồn như nàng, tiền bạc đúng là một ngăn trở cho hạnh phúc. Nhất là khi tất cả tài sản đều đứng tên nàng như Lavitz đã bắt nàng hứa phải giữ như thế và Lữ, chồng nàng, vẫn chỉ là một người làm công, với số lương tháng cố định!

Vấn ra tận ngoài phòng đợi để đưa Lữ và Miriam vào. Chàng đã xin lỗi với người trưởng phòng cho vay tiền để chàng lo thủ tục giấy tờ vụ mua khu shopping Bolsa này. Lý do đây là khu thương mại Việt Nam và chàng là người có thể nhận xét giá trị của khu này chính xác hơn những nhân viên khác. Vấn đề mắt nhìn Lữ và Miriam khi mời ngồi. Cơ giận dữ như chực trào lên khi chàng có dịp nhìn rõ kẻ thù chàng bằng xương bằng thịt ngồi trước mặt. Vấn đề đến sự khoan khoái chàng sẽ hưởng được nếu chàng có thể dùng mũi dao nhọn xoáy vào tim tên tình địch đã cầm sừng lên đầu chàng. Nhưng trả thù có nhiều cách. Và mọi sự có thủ tục của nó.

Vấn cần mau chóng kết thúc việc giấy tờ cho vay tiền này để Uyên có thể xúc tiến xong việc mua khu thương mại. Lợi lộc là điều cần phải chớp lấy trước tiên. Và càng dính Lữ và người vợ Mỹ giàu có này vào công việc làm ăn của Uyên và chàng, cơ hội trả thù càng dễ dàng và càng thâm độc hơn.

Chương 20

Vấn nói với Miriam:

- Chúng tôi cần collateral là hai tiệm ăn của bà và title của trang trại trên Santa Barbara trước khi nhà băng chấp thuận cho vay tiền.

- Anh nghĩ sao anh Lữ?

Lữ trả lời:

-Số tiền vay không nhiều đến thế. Tôi nghĩ giá trị của một mình tiệm ăn ở South Central và trang trại trên Santa Barbara cũng đủ để làm collateral cho mortgage. Tôi nghĩ ông nên bàn lại với cấp trên của ông về vấn đề này. Tiện thể ông có thể gọi cho văn phòng luật sư Leibovitz để họ cho ông biết về giá trị của các tài sản đứng tên Miriam. Hình như ông Leibovitz cũng quen ông Schwartz, trưởng phòng ông thì phải!

Vấn nhìn Lữ ngơ ngàng. Một thoáng căm tức hiện ra nhưng vụt tắt ngay. Tên này bản lĩnh cao hơn chàng tưởng. Vấn cười giả lả:

- Vâng! Tôi sẽ bàn lại với ông Schwartz, nhưng chắc ông nói đúng! Có lẽ chỉ cần một tiệm ăn và trang trại trên Santa Barbara cũng đủ. Chúng tôi sẽ liên lạc với văn phòng luật sự Leibovitz. Bây giờ xin bà ký vào giấy vay tiền này là đủ. Tôi chắc sẽ được chấp thuận trong vòng một tuần.

Miriam nhìn Lữ ngăm hỏi ý. Lữ gật đầu. Chàng biết Miriam không muốn ngồi lại trong căn phòng này một giây một phút nào nữa và nàng ký giấy vay nợ nhà băng chỉ vì chiều chàng. Lữ

cũng muốn mọi việc chóng vánh. Chàng không tin tưởng người chồng của Uyên trong việc đi vay ngân hàng này nhưng Lữ không làm khác hơn được. Người chủ khu building nhận bán với điều kiện phải làm closing ngay và phải nhờ Vấn làm tay trong ngân hàng mới ứng thuận cho mortgage một cách nhanh chóng. Lữ nắm lấy tay vợ bóp nhẹ. Miriam ngược nhìn chồng hơi ngạc nhiên nhưng nàng hiểu ngay. Lữ muốn cám ơn. Nàng cho chàng cơ hội để Lữ có thể thực hiện ước mơ làm giàu của mình, cho riêng mình. Ngực nàng bỗng quặn lại. Cơ hội để Lữ xa nàng, không còn thuộc về nàng. Và sự xa cách càng lúc như kéo dài mãi thêm, sợi tơ mong manh buộc hai người phải chằng đã mông dẫn đến đến lúc nào sẽ chỉ còn là sương khói?